

[Geert-Jørgensen.]

af Mennesker, der omspænder vort Folk og øver uproduktivt Arbejde. Og vi tvivler om, at de gør ret megen Gavn for de Penge, de koster; vi har den Tro, at Arbejdsgivere og arbejdssøgende nok skal finde hinanden.

Men navnlig stiller vi os imod de nye Paragraffer, der foreslaas, §§ 6—9, fordi de er Udtryk for hele Barnepigesystemet. Det klinger ilde i en Retsforbundsmands Øre, naar der begyndes med dette: Det skal herefter være forbudt. Naar det saa var noget i sig selv ondt, der var forbudt, forstod vi det endda, men det er jo i Grunden et hæderligt Erhverv, der skal være forbudt.

Nu læser jeg nok i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der drives en hel Del Svindel med Arbejdsanvisning, og jeg gaar selvfølgelig ud fra, at det er rigtigt; men jeg gaar ogsaa ud fra, at det er noget, der specielt gælder for København, og at det kun i uvæsentlig Grad finder Sted ud over Landet.

Jeg tvivler ikke om, at man her i København har denne Svindel med Fæstkontorer og Arbejdsanvisningskontorer, hvor man blokker de arbejdssøgende, indtil de lærer at tage sig i Agt og forstaa, hvad det er for Mennesker, de har med at gøre. Det gaar sagtens med det, som det gaar med en hel Del Boliganvisningskontorer her i København, som ogsaainger Humbug og Svindel og bare lokker Penge ud af Lommerne paa godtroende Mennesker, der trænger til at faa en Bolig. Det er noget, der er saa vel kendt, og der var vist lige saa megen Grund til at tage fat paa saadanne Boliganvisningskontorer som paa Arbejdsanvisningskontorerne eller paa Fæstekontorerne, som de hedder.

Jeg er ikke i Tvivl om, at det er rigtigt nok, hvad der siges, men der er det at bemærke, at Menneskene maa nu en Gang lære at staa paa egne Ben, og de lærer aldrig at klare sig; før de har brændt sig, og har de brændt sig een eller to Gange, saa opdager de nok, at det er ikke de Steder, de skal gaa hen for at søge Arbejde.

Man maatte vel kunne ramme Svindelen ad andre Veje og straffe den uden at behøve som i dette Tilfælde at kaste Barnet ud med Badevandet, hvad man jo ikke saa gerne skal gøre; med Barnet tænker jeg paa de hæderlige Fæstevirksomheder, der er rundt omkring i Landet, og som der dog sikkert ogsaa er nogle af selv herinde i denne store By. Vi er imod, at Staten paa

noget Omraade skal konkurrere med sine egne Borgere, vi er imod, at Staten paa noget Omraade skal ødelægge private Erhverv, og det er dog et hæderligt privat Erhverv at bringe Arbejdsgivere og Arbejdere i Forbindelse med hinanden.

Der er imidlertid her en Ting, som jeg ikke er helt klar over. Det hedder: Det skal herefter være forbudt for Betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin Mellemkomst, være sig ved Anvisning eller paa anden Maade, ved Fremskaffelse af Arbejdskraft til midlertidig Hjælp ved enhver Art af Husgerning o. s. v., men dog kan man gøre det efter Bevilling.

Det hedder, at det er forbudt uden Bevilling og for Betaling at være medvirkende til dette at skaffe Mennesker Arbejde. Nu spørger man straks: Naar nogen søger Arbejde i Aviserne, eller andre tilbyder Arbejde ad samme Vej, betyder saa Avisernes Avertering, at de for Betaling yder Hjælp til andre Mennesker til at skaffe sig Arbejde? Er dette tilladt, eller er det forbudt?

Endvidere hedder det i § 8, at der herefter, naar de gamle Fæstebevillinger er udløbet, ikke mere skal kunne oprettes Fæstevirksomheder i Landet. Det vil altsaa sige, at saa har Staten overtaget hele Monopolet paa Fæstevirksomheden; og ingen kan herefter drive dette Erhverv.

Hvis den foreslaaede Lovbestemmelse gælder Dagbladene, saa at de ikke har Lov til at være Mellemmænd, men skal søge Bevilling dertil, saa spørger man: Hvordan gaar det da et nyoprettet Dagblad? Skal det søge Bevilling for at faa Lov til at avertere for at skaffe Arbejdsgivere og Arbejdere i Forbindelse med hinanden? For det er dog en Virksomhed, hvormed man i Virkeligheden vil hjælpe de to Parter til at finde hinanden, saaledes at den ene kan faa det Arbejde, som den anden har at give.

Det hele synes saadan paa tværs af al Rimelighed, at vi i hvert Tilfælde fra vor Side maa stille os ganske afvisende, ligesom vi ogsaa maa stille os afvisende med Hensyn til Forhøjelsen af Statstilskuddet, fordi Forhøjelsen af dette vil svække Forsikringsprincippet. Vi anser paa alle Omraader Forsikringsprincippet for at være godt; og det normale maa nu en Gang være, at Arbejdslønnen ogsaa bærer Forsikringspræmierne. Forøgelsen af Statstilskuddet er i Virkeligheden et Tilskud til Arbejdslønnen og vil derfor i det lange Løb komme til at trykke Arbejdslønnen eller i